

Сесилия Ахърн - „Ако можеше да ме видиш сега“

Беше петък сутринта през юни, когато за пръв път си станахме най-близки приятели с Люк. Девет и петнайсет сутринта, ако трябва да съм точен, а го знам със сигурност, защото си погледнах ръчния часовник. Не знам защо го направих, не беше нужно да съм някъде в конкретно време. Но вярвам, че за всичко си има причина, така че може би съм си проверил часовника, за да мога да ви разправам историята си както трябва. При разказване подробностите са важно нещо, не мислите ли?

Зарадвах се, че срещнах Люк онази сутрин, защото бях мъничко потиснат, след като се наложи да се разделя със стария си най-добър приятел Бари. Той не можеше да се вижда повече с мен. Не е болка за умирање, защото сега е по-щастлив, а това е важното, така мисля. Необходимостта да се разделям с най-добрите си приятели е част от работата ми. Не е много приятна част, но се стремя във всичко да откривам положителната страна, та както аз виждам нещата, ако не се налагаше да се разделям с най-добрите си приятели, нямаше как да се сдобивам с нови. А да се сприятелявам с нови ми е любимата част. Вероятно затова ми бе предложена тази работа.

Ей сега ще стигнем и до работата ми, но първо нека ви разкажа за сутринта, когато за пръв път срещнах най-добрия си приятел Люк.

Затворих зад себе си портата към предната градина на Бари и закрачих, при което без абсолютно никаква причина свих по първата пряка вляво, после вдясно, пак вляво, повървах малко направо, отново взех десен завой и се озовах пред жилищен комплекс на име „Алеята на обичките“. Вероятно по причина, че навсякъде бе осеяно с обички, и то тук са диворастващи. Прощавайте, като казвам „тук“, имам предвид град Байл на Грийе, който е в графство Кери. Това е в Ирландия.

Байл на Грийе в крайна сметка става известен на английски като Хартстаун, но буквалният превод от ирландски е Град на сърцата. Което според мен звучи по-хубаво. Доволен бях да дойда отново, изпълних няколко мисии тук в началото на кариерата си, но не се бях връщал с години. Работата ме отвежда по всички краища на страната, понякога дори в чужбина, когато приятелите ми ме водят със себе си на почивка, което само иде да покаже, че където и да се намираш, винаги ти е нужен пръв приятел.

„Алеята на обичките“ имаше дванайсет къщи, по шест от всяка страна, и те всички бяха различни. Задънената улица беше оживена, множество хора се движеха по нея. Спомнете си, беше петък сутрин, че и юни, та беше слънчево и ведро и всички бяха в добро настроение. Е, не чак всички де. Рояк деца лудуваха на пътя – караха велосипеди, гонеха се, забавляваха се с дама, криеница и всякакви ми ти игри. Да можехте да чуете само смеха им и възторжените викове, които надаваха. Сигурно се радвах, задето бяха във ваканция. Но колкото и мили да изглеждаха, някак не бях привлечен към тях. Не мога току-така да се сприятелявам с всеки. Не такава е целта на работата ми.

Един човек косеше предната си морава, а жена с големи окаляни ръкавици оправяше цветната леха. Разнасяше се прелестно ухание на прясно окосена трева, а шумовете от работата на жената, която подрязваше, клъцкаше и подкастриаше, бяха като музика във въздуха. В съседната градина един мъж си подсвиркуваше непозната за мен мелодия, насочил градински маркуч към колата си, и наблюдаваше как към калниците се стича сапунена пяна, а отдолу се показва блеснала повърхност. От време на време се извърташе и пръскаше с вода две момиченца, облечени в бански костюми на жълти и черни райета. Приличаха на големи мъхести пчели. Приятно ми беше, че така се заливат в кикот. На съседното пространство момче и момиче играеха на дама пред гаража. Хвърлих им мимолетен поглед, но никой от тях не събуди интереса ми, така че продължих напред. Минавах покрай играещи деца във всяка градина, но никое от тях не ме видя и не ме покани да се присъединя. Наоколо ми хвърчаха колоездаци,

скейтбордисти, колички с дистанционно управление без грам внимание към мен. Започвах да си мисля, че идването ми в „Алеята на обичките“ е било донякъде грешка, а това бе твърде смущаващо, защото обикновено много ме бива в подбора на местата, при това тук имаше толкова деца. Седнах на градинския зид на последната къща и се замислих къде ли бях взел погрешен завой.

След няколко минути стигнах до извода, че все пак съм си на точното място. Извънредно рядко ми се случва да сбъркам посоката. Завъртях се към къщата зад градинския зид. В този двор не кипеше никаква дейност, така че се заех да разглеждам сградата. Беше двуетажна, с пристроен гараж, пред който се кипреше скъпа, блестяща на слънцето кола. На табелка върху зида под мен пишеше „Къщата с обичките“ и наистина по фасадата пълзяха цъфтящи обички, минаваха по кафявите тухли над предната врата и стигаха чак до покрива.

Красива гледка. Една част от къщата беше с кафяви тухли, а друга бе боядисана в цвят на пчелен мед. Имаше и квадратни, и кръгли прозорци. Извънредно необичайно. Предната врата в наситено розово имаше два продълговати прозореца от матирано стъкло в горната част, а под тях – огромно месингово чукче и пощенска кутия. Приличаха на две очи, нос и уста, усмихната насреща ми. Помахах и отвърнах с усмивка за всеки случай. Може ли да си сигурен в наши дни?

Докато изучавах лицето на предната врата, тя се отвори и бе затръшната доста шумно и сърдито от момче, което изтича навън. В дясната си ръка държеше голяма червена пожарна кола, а в лявата – полицейски автомобил. Обичам червени пожарни коли, те са ми любимите. Момчето скочи от стъпалото на верандата и изтича на тревата, където се тръшна на колене и се изпързала. Черният му анцуг цял стана в петна от трева и това ме разсмя. Петната от трева са много забавни, защото никога не излизат. Със стария ми приятел Бари все се въргалихме в тревата. Та така де, момченцето започна да блъска една в друга пожарната и полицейската кола и да издава разни звуци с уста. Биваше го със звуците. Двамата с Бари и това правехме постоянно. Приятно е да вършиш на уж неща, които обикновено не се случват в истинския живот. Момчето тресна полицейския автомобил в червената пожарна кола и старшият пожарникар, закрепен на страничната стълба, се откачи. Изсмях се високо и момчето вдигна поглед. Ама наистина ме погледна. Право в очите.

– Здравсти – рекох, като се прокашлях притеснено и пристъпих от крак на крак.

Бях обут в любимите си сини маратонки и по белите им върхове още имаше петна от трева, останали от последното ни въргалие с Бари. Взех да ги търкам в тухления зид в опит да ги очистя и се зачудих как да продължа. Вярно, че сприятеляването ми е любимо, но все още се стеснявам мъничко, като го правя. Винаги е налице плашещата възможност хората да не ме харесат, а от това цял ме втриса. Дотук винаги съм имал късмет, но би било глупаво да си въобразявам, че ще ме спохожда всеки път.

– Здравсти – отвърна момчето, докато нагласяше пожарникаря обратно на стълбата.

– Как се казваш? – попитах, като подритвах стената пред мен и остъргвах гумения връх. Зацапаното от трева все още не се махаше. Момчето ме изучава известно време, огледа ме от глава до пети и обратно в опит да реши дали да ми каже името си, или не. Тази част от работата си направо я мразя. Гадно е да искаш да си приятел с някого, а той да не отвърща на желанието ти. Случва се понякога, но накрая винаги склоняват, защото независимо знаят ли го, или не, те искат да бъде там. Момчето имаше бяло-руса коса и големи сини очи. Лицето му ми бе познато отнякъде, но не можех да си спомня откъде. Накрая той проговори:

– Казвам се Люк. А ти?

Тикнах ръцете си по-дълбоко в джобовете и се концентрирах върху ритането на тухлената ограда с десния си крак. Изроних парченца, които се посипаха по земята. Без да го поглеждам, отговорих:

– Айвън.

– Здравей, Айвън – усмихна се той. Липсваха му предните зъби.

– Здравей, Люк – отвърнах на усмивката му.

Моите всички са си намясто.

– Харесва ми пожарната ти кола. Най-добрият ми... бившият ми най-добър приятел Бари някога имаше такава и непрекъснато играехме с нея. Глупаво е обаче да се казва така, защото не може да минава през огън, разтапя се – обясних, като все още държах ръцете си в джобовете, от което раменете ми бяха щръкнали чак до ушите. Отразяваше се на слуха ми, затова извадих ръце от джобовете си, та да чуя какво казва Люк.

А Люк се търкаляше от смях на тревата.

– Пуснали сте пожарната си кола през огън? – писна весело той.

– Ами нали се казва „пожарна кола“ – защитих се аз.

Люк се просна по гръб и зарита с крака във въздуха.

– Не бе, глупчо! – изкрещя той. – Пожарните коли служат за угасяне на пожара!

Известно време обмислях това.

– Хмм. Ще ти кажа кое гаси пожарните коли, Люк – подхвърлих небрежно. – От вода гаснат.

Люк се перна леко по главата, вресна „Да бе!“, опули очи и пак се катурна на тревата. Разсмях се. Този Люк беше много забавен.

– Искаш ли да дойдеш да си поиграем? – повдигна въпросително вежди той.

Ухилих се до уши.

– Ама, разбира се, Люк. От всичко най-обичам да играя! – рекох и прескочих през градинския зид на тревата до него.

– Ти на каква възраст си? – изгледа ме той с подозрение. – Изглеждаш връстник на леля ми – добави намръщено, – а леля изобщо не обича да си играе с пожарната ми кола.

Свих рамене.

– Значи леля ти просто е анчукс!

– Анчукс! – писна възторжено Люк. – Какво е анчукс?

– Ще рече скучна – отвърнах, като сбърчих нос и изрекох думата, сякаш беше заразна болест. Обичах да казвам думи отзад напред, беше като да си измислям свой собствен език.

– Скучна – повтори след мен Люк и също сбърчи нос. – Бррр!

– Ами ти на каква възраст си? – попитах Люк, докато блъсках пожарната кола с полицейския автомобил. Пожарникарят отново се гътна от стълбата. – Ти пък приличаш на моята леля – заявих обвинително и Люк изпадна в пълна еуфория. Имаше много гръмогласен смях.

– Аз съм само на шест години, Айвън! И не съм момиче!

– О. – Всъщност нямам леля, казах го само за да го разсмея. – Да си на шест изобщо не е „само“.

Тъкмо се канех да го попитам коя е любимата му анимация, когато външната врата се отвори и чух крясък. Люк пребледня и аз се обърнах натам, накъдето гледаше той.

– Сирша, върни ми ключовете! – чу се отчаян вик.

Изнервена на вид жена със зачервени бузи, безумен поглед, с дълга немита червена коса, висяща на сплъстени кичури около лицето ѝ, излезе на бегот от къщата, сама. Поредният крясък от къщата я накара да се спъне на високите си платформи в стъпалото на верандата.

Изруга на висок глас и се опря на стената на къщата за равновесие. После вдигна очи и се взря по посока на мен и Люк, както си седяхме в края на градината. Устата ѝ се разтегна в усмивка и разкри криви жълти зъби. Пълзешком отстъпих малко назад. Забелязах, че и Люк направи същото. Жената вдигна палец към Люк и изграчи:

– Чао, хлапенце.

Пусна стената, олюля се леко, сетне закричи бързо към колата, паркирана на алеята.

– Сирша! – раздаде се отново гласът от къщата. – Ще се обадя на полицията, ако се качиш в колата!

Червенкосата изсумтя, натисна дистанционното, при което фаровете светнаха и се чу краткият сигнал на алармата. Тя отвори, при качването си фрасна главата, изруга силно и тръшна вратата. Чух автоматичното заключване от мястото си в края на двора. Неколцина деца на пътя спряха заниманията си и се загледаха в сценката, която се разиграваше пред тях.

Накрая притежателката на загадъчния глас се появи тичешком навън с телефон в ръка. Изглеждаше много различна от другата жена. Косата ѝ бе грижливо и стегнато прибрана на тила. Носеше елегантен сив костюм с панталон, който не съответстваше на пронизителния ѝ, неконтролиран в този момент глас. Тя също бе зачервена и задъхана. Гърдите ѝ бързо се издигаха и спускаха, докато се опитваше да тича колкото може бързо към колата на високите си обувки. Засуети се около нея, като първо натисна дръжката на вратата, а като установи, че е заключена, заплаши да позвъни на 999.

– Ще се обадя на полицията, Сирша – предупреди тя, като размаха телефона пред стъклото от страната на шофьора.

Сирша само се ухили отвътре и включи двигателя. Жената с телефонния глас го удари на молба към нея да излезе от колата. Както подскачаше от крак на крак, имаше вид, сякаш някой друг напираше изпод плътта ѝ да излезе навън, като Невероятния Хълк например.

Сирша пое с пълна газ по калдъръмената алея. Малко преди да излезе от нея, намали скоростта. Жената с телефона поотпусна рамене и изглеждаше облекчена. Вместо да спре, колата продължи да пълзи напред, а стъклото до шофьора се смъкна и от него щръкнаха на показ гордо и високо два протегнати пръста.

– Аха, ще се върне след две минути – казах на Люк, а той ме погледна някак странно.

Жената с телефона с ужас гледаше как колата отново ускори по пътя, като за една бройка не блъсна дете. Няколко косъма се изплъзнаха от стегнатия ѝ кок, сякаш в опит сами да догонят автомобила.

Люк сведе глава и безмълвно върна пожарникаря обратно на стълбата му. Жената издаде безсилно възклицание, вдигна ръце нагоре и се врътна рязко назад. Чу се изпукване, когато токът на обувката ѝ се вряза между камъчетата на алеята. Жената бясно разклати крак, все по-изнервена, и накрая обувката излетя настрани, но токът си остана заклещен в цепнатината.

– Маmicата ти! – кресна тя.

Куцукайки върху единия висок ток и другата си вече плоска подметка, тя се добра до предната веранда. Розовата врата бе затръшната и тя бе погълната обратно вътре от къщата. Прозорчетата, чукчето на вратата и пощенската кутия отново ми се усмихнаха и аз откликнах.

– На кого се усмихваш? – попита намръщено Люк.

– На вратата – отвърнах, като според мен това беше очевидният отговор.

Той ме изгледа все така навъсен, като мисълта му явно се луташе между току-що видяното и странната приумица да се усмихваш на врата.

През стъклото виждахме жената с телефона да крачи из антрето.

– Коя е тя? – обърнах се аз към Люк.

Той без съмнение беше разстроен.

– Това е леля ми – отвърна почти шепнешком. – Тя се грижи за мен.

– Аха – отвърнах. – А коя беше другата в колата?

Люк бавно взе да бута пожарната кола през тревата, като мачкаше стръкчетата.

– О, тя ли? Това е Сирша – промълви едва чуто. – Майка ми.

– Аха.

Настана мълчание, усещах, че той е тъжен.

– Сир-ша – повторих името и от изговарянето му ми стана приятно. Сякаш от устата ми излезе силен повей или нещо като шума, който издават дърветата, когато разговарят помежду си във ветровити дни. – Сиийршааа...

Накрая престанах, защото Люк ме погледна слисан.

Откъснах едно лютиче и го поднесох към брадичката на Люк. По бледата му кожа заигра жълт отблясък.

– Като намазан с масълце си – отбелязах. – Та, значи, Сирша не ти е гадже.

Лицето на Люк мигом грейна и той се засмя. Но не така весело като преди.

– Кой е този твой приятел Бари, когото спомена? – попита Люк и блъсна колата ми много по-силно от преди.

– Името му е Бари Макдоналд – усмихнах се аз, припомнил си игрите ни с Бари.

Очите на Люк засияха.

– Бари Макдоналд е в моя клас в училище!

Тогави ми просветна.

– Знаех си, че лицето ти ми е познато отнякъде, Люк. Виждах те всеки ден, когато придружавах Бари на училище.

– Придружавал си Бари на училище? – възкликна той изненадано.

– Да, училището беше голяма забава с Бари – засмях се.

Люк присви очи.

– Аз обаче не съм те виждал там.

Прихнах.

– Ами естествено, че не си ме виждал, глупачето ми – подхвърлих небрежно.